

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

V. Sacramentarij negant Dei omnipotentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

gus à proposito digrediar, finem hic facio. Quid in Polonia factum sit, alio loco videbis. Paganus Philosophus ex miraculis communem Naturam ordinem supergressis, Naturam rectorem omnium rerum effectorem cognoverunt quodammodo & admirati sunt: at illi qui à Deo omnia ponenti se missos gloriantur, interim vero nihil, nisi quod vident, credere volunt, Dei in his verbis, ex Dei ipsius ore prolati, *Hoc est corpus meum, omnipotentiam agnoscere non posunt aut non volunt; atque ita Deus non pro creatore & domino, sed pro ministro Naturam habent:* quum tamen illis, teste S. Hilario, Saluator noster Iesus Christus omnem de veritate corporis & sanguinis sui dubitandi occasionem nobis eripere voluerit.

IV. Verum enim uero, ut in tam graui re, in qua omnis praesentium controversiarum cardo vertitur, Lectorem antidoto quodam contra haereticorum virus muniam, paucis principia eorum argumenta confutabo. Aiunt, *Annon Christus apud Iohannem sapienter dicit, se Mundum relinquere, neq; discipulos suum amplius ante extremi diem iudicem visuros?* Et in Actis, *Angelus discipulus testatur, sic venturum in terra quemadmodum eum uiderint eum in celum.* Et S. Petrus dicit, *Celum eum contineri, donec venturus inde sit ad restorationem omnium rerum que predicta sunt.* Adiunt: *Annon sedet ille iam ad dexteram Dei patris in celis, unde venturus est iudicare viuos & mortuos?* Quomodo ergo eodem tempore in Eucharistia, & quidem tam diuersis locis esse possit? Id quidem nulla ratione fieri potest, inquit uia Sacramentarij. Sed coeci non animaduertunt, hoc modo Christum ab ijs celo affigimus aliter quam à ludibris olim cruci fuit affixus: quasi eius in paradyso quies, ut pote certa sede & loco conclusi, pena potius sit, quam gloria. Sed facile potest intelligi, quanta sit differentia inter hanc eius corporalem & inuisibillem sub speciebus visibili bus praesentiam, & ultimam illam ac visibilem quae plena erit celestis gloria ac maiestatis, quando scilicet ab ipsa morte rationem reposcer, & totum Mundum ad tribunal suum euocabit. Ascendit ad celos, id est, parem cum Patre potentiam accepit. Dextra vero Dei, ut S. Augustinus inquit, suprema est eius beatitudo. Mundum reliquit, non tam ut nos relinquaret. Quin econtrario alibi dicit, *Ego uobis sum usq; ad consummationem saeculi.* (a) Alio modo hic in terris est, alio in celis. Quin ipse Sacramentariorum Patriarcha (b) ait: *non esse in celo locum aliquem certum singendum aut imaginandum, in quem humana Christi natura ascenderit aut recepta sit.*

Aiunt præterea, *Corpus nullum sine dimensionibus, neque etiam eodem tempore pluribus in locis esse posse.* O subtile Philosophos, qui infinitam Dei maiestatem & potentiam Physicis axiomatis, id est, Naturam alligant & subiiciunt! Atqui, inquit, *Aristotelicum hoc principium plane est immorum & irrefragabile: τὸ μὲν ἐν τοῖς,* Omne corpus in loco est. Quin illi Eucherum potius audiunt, rectius de hac ipsa re iudicantem, & dicentem, (c) Aristotelem eiusmodi mysteria, quæ nequam ad Naturam leges examinanda sunt, nullo modo percipere aut intelligere potuisse: & loquente Theologia, Philosophi & tacendum esse. Contra ac præter omnem Naturam ordinem ac Physica aximomata ab admirabili illo architecto omnia ex nihilo facta sunt; contra eadem axiomata tres personæ eadem comprehenduntur substantia; contra Naturam Virgo peperit; contra Naturam humanum corpus faxum & anvis clavis pertransiit, & celo receput, nullum tam certum occupat locum. Subsistit hic tu, miser Philosophus; & perpetuo silentio doctam tuam ignorantiam teflare, quando de Dei operibus sermo est: tu vero quisquis es qui diuinam potestiam Naturæ cæcellis audes includere, æternam gehennam tuæ huic audaci curiositati præparatas esse scito. Recte Cyrillus Alexandrinus maxima que uis supplicia & tormenta eos manere, dicit, qui Dei cauillares opera, illud querunt. An & quomo do hoc vel illud fieri possit: (d) quum Dei voluntas, ut Clemens Alexandrinus testatur, ad omnia operanda sufficiat. Est haec infallibilis consequentia: Potest Deus quidquid vult. At hoc vult, siquidem apertis verbis id dixit isque ipsa est veritas. Quare nec de voluntate nec de potentia eius ullo modo est dubitandum, quamvis impossibilitatis quædam species animo nostro & oculis se obijciat. Quin illa certa apud Christianos Maxima, sive Regula esse debet, eo ipso, quod parum credibile aliquid sit, credendum esse, si authoritas diuina accedit.

V. Qui Sacramentariorum hac de re editos libros perlegerit, animaduertet nihil magis ab ipsis oppugnari quam Dei omnipotentiam, & quidem eiusmodi verbis, quæ vix ipsi diaboli ausi pro-nunciare: (e) corumque fidei fundamentum in eo vno
a Matth. 28. b Calu in Mar cap. 16. c 19.
c Bened. Talman. in affect. pag. 97. d Vid. S. August. lib. 21. de Civit. e Martyr. in dial. contra Brent. Danus in Elench. Haret. pag. 167. Beza passum.

vno consistere, quod Lutheru teste, non credunt id Deum posse facere quod Iesus Christus dixit. Mirum ergo non est Catholicam doctrinam ab eis comprehendendi non posse, quæ docet panem Corpus Christi fieri eo quod ipse Christus id dixerit, verum quidem corpus, non tamen vllis Mathematicis dimensionibus, longitudini, latitudini aut profunditati subiectum. Potest enim Deus qualitatem & quantitatem, potestidem quando voluerit, accidentia omnia à substantia separare, quemadmodum idem calorem & vim vrendi aliquando igniadim (quamvis illa inhærens sit qualitas, & à subiecto suo naturaliter inseparabilis) cum scilicet quam tres adolescentes in medio igneæ fornacis illæsos conseruavit. *Corpus hoc,* dicit S. Chrysostomus, (a) eodem tempore in excelsis ad Patrum sedere dexteram, & hic infra manibus nostris tractari. Et quemadmodum corpus Iesu Christi, quamvis verum & naturale, spiritualiter tamen & miraculo fuit conceptum, sic idem non diuisum sed totum, non mortuum, sed viuum Sacramentaliter & miraculose à nobis manducatur. Quod autem sub speciebus panis & vini Christus id manducandum dedit, in eo se infirmitati nostræ se accommodauit. Theophylactus quidem (b) Panem videri, sed reuera carnem esse affirmat, de quo Ecclesia ita canit:

A sumente non concisus, non confractus non diuisus, integer accipitur.

Sumit unus, sumunt mille, quantum istitantum ille; nec sumptus consumitur.

Fracto demum Sacramento, ne vacilles sed memento, tantum esse sub fragmента; quantum toto tegitur.

Nulla rei fit cissura, signi tantum fit fractura, nec status nec statura, signati minuitur.

Ecce panis Angelorum, factus cibus viatorum, vere panis filiorum, non mittendus canibus, &c.

VI. Sed querunt, quomodo sub tam exiguo pane seu hostia corpus viri comprehendendi possit? Respondemus. 1. Quis à te, O Christiane, exigit scientiam modi, quo Deus aliquid faciat aut fecit? rem tibi reuelavit, cum panem haberet in manibus, dicendo *Hoc est corpus meum.* Hoc crede & sufficit. Ut tamen nemo suspicetur grandem hic latere contradictionem, Respondemus 2. Curiosis: Corpus Christi in Eucharistia non esse modo cæterorum passibilium corporum, quæ partem vnam in uno loco, alteram in altero habent com-

mensuratam & coextensam, sed eo modo quo Angeli & animæ hominum sunt in loco aliquo, nempe toti in toto & toti in qualibet parte. Manifeste hoc experiuntur & vident Sacramentarij indies in homine, cuius anima vna eademque numero manens sine augmentatione & decremento sui, modo est in infantili corpusculo, postea in grandi statu viri. Et hoc est quod Salvator innuere voluit, tunc cum apud S. Ioannem. Quomodo itis primis apud Capharnaum respondit pro Catholicis: *Verba que ego loquor vobis spiritus & vita sunt.* Nimirum, non dabo vobis carnem meam, ad sex pedes extensam in longum & vnum amplius pedem in latum, ut eam sic deglutiatis, hoc enim modo ora vestra & guttur carnei meam non caperent, sed existentem sub speciebus panis, ad modum spirituum sive Angelorum, qui toti sunt in toto & toti in qualibet parte: Sed neque dabo mortuam, vt piscium & vitulorum & arietum caro datur manducanda de macello & culina; sed viuam, sive vitam ipsam, eroque in vobis ita vt possitis pariter dicere *Spiritus oris nostri Christus, & Vita nostra Christus.* Sed pergit ar gutari, dicentes, Christum alibi quoque dicere, *Ego sum vitis, ego sum ostium, ego sum petra, &c.* neque tamē vere ac realiter horum aliquid eum esse. Sic quoque panem non esse ipsum corpus Christi, sed figuram tantum. Sed an nescitis improbi quæ ibi à Christo dicuntur, per parabolam tantum & similitudinem dici? Cum nullam ibi aliam adiunxerit actionem, unde aliter quam hominum mos est talia, quam tropice accipi debere, constaret, dicimus enim hodie de stupidis; *Truncus est: Asinus est &c.* de gratiosis vero flore est, est anima mea &c. quæ dicentes cum neque hunc truncum, neque istum Asinum & cæterorum aliquod monstramus, tropo nos vti manifeste indicamus. Ante Sacramentarie ostendere potes quod Salvator vietem, ostium aurpetram manu tenebat, & se hoc monstrando esse dicebat? quid igitur ista de Vite &c. affers incongrua ad rem alienam? non dixit ille: *Hæc vitis, hæc petra meum est corpus, quemadmodum in Cœnæ sua institutione fecit, benedicendo panem gratias agendo &c. adhibendo apparatus, sed vos, & pleni dolo, quoniam cœstatis subuertete vias Domini rectas.* An vobis Christus non est vera vitis? Ostium verum? vera petra &c. quæ se esse dixit? certe est testes Augustino & alijs Catholicis Doctoribus qui aiunt. *Quid ergo*

X

a Lib. de Sacerd. b In 26. cap. Matth.

